

δὲ ἡ μεγάλη ἐκείνη ζῶσα σύνοψις τοῦ Ἰσραήλ, ὁ Ἰησοῦς, θὰ μισήσῃ τὸν ναόν, θὰ θελήσῃ νὰ καταλύσῃ αὐτόν, θὰ κηρύξῃ τὴν θέλησίν του νὰ ἀνοικοδομηθῇ αὐτὸν ἐν πνεύματι. Ἡ δὲ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κατάλυσις τοῦ ναοῦ θὰ εἶναι ὁ ὄρος τῆς θρησκευτικῆς προόδου καὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ χριστιανισμοῦ. Πᾶσαι τοῦ ἰουδαϊσμοῦ αἱ καταχρήσεις θὰ προέλθωσιν ἐκ τοῦ ναοῦ καὶ τῶν ἐν αὐτῷ προσώπων. Οὐδεὶς προφήτης, οὐδεὶς ἀνὴρ μέγας θὰ ἐγερθῆ ἐκ τῆς λευϊτικῆς τάξεως; τὸ δὲ μέλλον, ἐπὶ τέλους, τοῦ Ἰσραήλ θὰ εἶναι θρησκεία ἄνευ ναοῦ.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι τὸ ὅλως κοσμικὸν ἐκεῖνο κτίσμα, ὅταν ὑπὸ τοῦ χρόνου καθιερωθῆ, θὰ ἔχῃ τὴν ποιήσιν του, τοὺς φανατικούς του, τοὺς ἀφοσιωμένους του. Θὰ λησμονήσωσι μὲν οἱ ἄνθρωποι ὅτι ἐκτίσαν τὸν ναόν οἱ προσκυνηταὶ τοῦ Βάαλ, ἀλλὰ πόσῃ δὲν θὰ ὑποστῇ ἐκεῖνος ἐντροπήν καὶ κατασχύνην πρὶν ἢ τὰ σπιλωμάτα του καταπνιγῶσι μὲ τὸν καιρὸν εἰς τὴν δόξαν τῆς ἀγιότητος! Πάντες σχεδὸν οἱ θεοὶ τῆς Συρίας ἐκεῖ θὰ λατρευθῶσι κατὰ τὰς ἐκάστοτε ὀρέξεις καὶ ἰδιοτροπίαις τῶν βασιλέων, ὁ δὲ Ἰεχωθά θὰ λάβῃ συμπαρέδρους ἀναξίους ἑαυτοῦ. Θὰ εἰσδύσῃ δὲ καὶ ἡ πολιτικὴ μὲ τὰς ἀκολουθούς εἰς αὐτὴν κακουργίας, δλόκληρος δὲ τοῦ οἰκοδομήματος τούτου ἡ ἱστορία θὰ φέρῃ τὰ ἔχνη τῆς πρώτης καταγωγῆς του. Ὁ ναὸς τοῦ Σολομῶντος, ἔργον βεβήλου βασιλέως καὶ ἐκλεκτικοῦ ἐν ταῖς θρησκευτικαῖς του ἰδέαις, πάντοτε δὲ ἀγωνιζομένου πρὸς τὸ γενικὸν τοῦ ἔθνους πνεῦμα, ὑπενθυμίζει κατὰ τι τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν τοῦ Ferney; Deo erexit Voltaire λέγει ἢ ἐπὶ τοῦ ἀετώματος αὐτῆς ἐπιγραφή, ἀλλ' ἔσω εἶναι ἀποθήκη σανοῦ. Ὁ ναὸς ἐκεῖνος, ἂν ἠδυνάμεθα νὰ τὸν ἴδωμεν, θὰ μᾶς ἐφαίνετο ὡς τις ἀποθήκη κεκοιναμένων χρυσοουργημάτων, πρέπει δὲ αἰῶνες νὰ παρέλθωσιν ἕως οὗ ἀληθινὸν συναίσθημα εὐσεβείας φανερωθῆ περὶ τὰ θεατρικὰ ἐκείνα μηχανήματα. "Ὅ,τι καθιερώει μίαν ἐκκλησίαν εἶναι οἱ ἅγιοι, ἀπὸ δὲ τοῦ ναοῦ ἐκεῖνου οἱ ἅγιοι εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἀπέστρεψαν ἑαυτοὺς. Οἱ προφῆται δὲν τὸν εὐλόγησαν, οἱ πραγματικὸι κληρονόμοι τῶν παλαιῶν πατριαρχῶν οἱ συνεχισαντες τὰς παραδόσεις τοῦ ἀπλοῦ, ἀλλ' ἰσχυροῦ των πνεύματος μετ' ὀλίγον θὰ τὸν καταρσθῶσι. Ὡς ὁ Ἅγιος Πέτρος τῆς Ῥώμης τοῦ Ἰουλίου δευτέρου, ὁ ναὸς τῆς Ἱερουσαλήμ θὰ γείνη ἡ ἀφορμὴ θρησκευτικοῦ σχίσματος. Ὁ πιστὸς ὀπαδὸς τοῦ Ἰεχωθά βλέπων τὸν μικρὸν ἐκεῖνον ναόν, τὸν ἐστολισμένον ὡς σεράγιον, θὰ λέγῃ καθ' ἑαυτὸν ὅτι τὸ παλαιὸν ἐκεῖνο θυσιαστήριον τὸ ἐξ ἀπελεκήτων λίθων, ἐφ' οὗ ἐτελεῖτο ἄλλοτε ἐν ὑπαίθρῳ ἡ θυσία, ἦτο προτιμότερον τοῦ πολυχρόσου κτίσματος τοῦ βασιλέως!

(Ernest Renan)

Σ.

ΧΑΡΑΛΔΟΣ

Ο ΗΓΕΜΩΝ ΤΩΝ ΒΑΡΙΑΓΩΝ

Βυζαντινὸν ἱστορῆμα.

~~~~~

(Συνέχεια, ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἰδὼν ἐν ἐνὶ τῶν συμπλεγμάτων τούτων διαφόρους γνωρίμους, ὁ Χαράλδος ἐπλησίασε, καὶ ἠρώτησε βραῖα τῇ φωνῇ περὶ τῶν συμβαινόντων.

— Ὁ Αὐτοκράτωρ Ῥωμανὸς ἀπέβῳσεν, ἀπῆντησε δειλῶς ὁ Κουροπαλάτης.

— Εἰπέ μᾶλλον ὅτι ἀπέπνιξαν αὐτὸν ἐν τῷ βαλανεῖῳ τὰ δύο ἐκείνα τέρατα, ὑπέλαβεν ὁ περιφανὴς Μανιάκης.

Εἰς τὴν τολμηρὰν ταύτην δήλωσιν ἀπεμακρύνθησαν πάντες τῶν διαλεγομένων, ὡσεὶ ἐκάστη τῶν ἐξενεχθεισῶν λέξεων μετέδιδε τὴν πανώλην, ἀλλ' ὁ Χαράλδος οὐδόλως ἐπτοήθη.

— Καὶ ἦδη τί συμβαίνει, ὑπέλαβεν;

— Ἦδη ἐκλήθη ὁ Πατριάρχης, ὅπως ἱερολογήσῃ τὸν νέον Βασιλέα πρὸς τὴν τρυφερὰν αὐτοῦ φίλην.

— Ὁ Μιχαὴλ περιβάλλεται τὴν πορφύραν;

— Ὡς ὄραξ, θελήσει τῆς Αὐγούστης.

— Καὶ νυμφεύεται αὐτήν, ἐνῷ θερμὸν κεῖται ἀκόμη τὸ θυμὸν, ἐνῷ μόλις ἐξηράνθη τὸ αἷμα εἰς τὰς χεῖρας τῶν δολοφόνων.

— Ἀκριβῶς, ὡς λέγεις.

— Πλὴν ὁ Πατριάρχης συγκατατίθεται εἰς τοιοῦτον δεσμόν;

— Κληθεὶς ἐν ὀνόματι τοῦ Ῥωμανοῦ, εὔρεν ἐπὶ τοῦ θρόνου τὸν Μιχαὴλ. Ἐκθαμβος κατ' ἀρχάς, ἐδίστασεν, ἀλλὰ τοῦ Ὀρφανοτρόφου ὑποσχεθέντος πεντήκοντα λίτρας χρυσοῦ, καὶ ἄλλας τόσας διὰ τὸν λοιπὸν κλῆρον, εὔρεν ἀπροσμάχητον τὸ τοιοῦτον ἐπιχείρημα.

Καὶ πράγματι, ἐνῷ ταῦτα ἐλέγοντο, ἡ Ζωὴ, κατελθοῦσα τοῦ θρόνου, καὶ τὸν Μιχαὴλ ἀπὸ τῆς χειρὸς κρατοῦσα, καθυθύνθη πρὸς τὸν ναόν τοῦ ἁγίου Στεφάνου ἐν τῇ Δάφνῃ, ὅπου ἐτελοῦντο τῶν Ἀνάκτων οἱ γάμοι. Πρῶτος μετὰ τὸ Αὐτοκρατορικὸν ζεῦγος ἔβαινεν ὁ πολύμητις εὐνοῦχος, λάμπων ἐξ ἀλαζονείας καὶ χαρᾶς, ἠκολούθει δὲ ὠχρὰ καὶ τρέμουσα πᾶσα ἡ λοιπὴ τῶν Αὐλικῶν ἀγέλη· ἀλλ' ὁ Χαράλδος, ἐξαλλος ἐπὶ τῷ ἀποφωλίῳ ἐγκλήματι, οὐδὲ παρέστη εἰς τὴν μυσαρὰν τελετὴν, καὶ τὴν νύκτα διῆλθεν ἀνχολογιζόμενος ὅτι ὁ θαυμάσιος πολιτισμὸς, ὁ τοσοῦτον αὐτὸν θαμβώσας, εἶχε καὶ τὰς ζοφερὰς αὐτοῦ σκιάς. Οὐδ' ἐσφάλλετο, τῇ ἀληθείᾳ, καθ' ὅσον ἢ ἐν λόγῳ τραγωδία ἀποτελεῖ μίαν τῶν οἰκτροτέρων σελίδων τῆς προγονικῆς ἡμῶν ἱστορίας, καὶ μαρτυρεῖ μέχρι τίνος βαθμοῦ προέβη, κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, ἡ κακοήθεια τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὁ ἐμπαιγ-

μὸς τῶν ἱερωτάτων θεσμῶν. Συνέβαινον δὲ ταῦτα τῇ 11ῃ Ἀπριλίου 1034.

ΙΖ.

Ὁ Αὐτοκράτωρ Ῥωμανὸς ἐκηδεύθη τὴν ἐπαύριον ἄνευ πομπῆς, οὐχί, κατὰ τὸ ἔθος, εἰς τοὺς ἁγίους ἀποστόλους, ἀλλ' ἐν περιβλέπτῳ τινὶ ἐκκλησίᾳ ὑπ' αὐτοῦ νεουργηθείσῃ, ἀμέσως δὲ μετὰ τὸ Πάσχα ἤρξαντο αἱ λαμπραὶ τελεταὶ διὰ τὴν στέψιν τοῦ νέου Αὐγούστου· ἀλλ' ὁ Χαράλδος, ἐπὶ τῇ προφάσει ἀσθενείας, ἐξηκολούθησεν ἀπέχων, καὶ διαρκῶς πλέον παρὰ τῇ Μαριᾷ διητάτο, ἥτις πλήρης φρίκης ἐπὶ τῷ διαπραχθέντι ἀνουσιουργήματι, παρέτεινε τὴν ἐν τῷ Ἡραίῳ διαμονὴν αὐτῆς.

Ἐν τούτοις ἡ Ζωή, ἡ τὸν ἔραστήν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ θρόνου ἀναβιβάσασα ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ἀπέκτα οὕτω, ἀντὶ ἀνδρὸς καὶ Βασιλέως, δούλον καὶ διάκονον, ἐφείσθη τῆς ἐλπίδος· καθ' ὅσον, καὶ μὲν, ὁ Μιχαήλ, καὶ λόγῳ ἀνικανότητος, καὶ ὡς ἐκ τῆς κατατρυχούσης αὐτὸν νόσου, ἦν ἀπλοῦν νευρόσπαστον, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν ἐδράζε πᾶσαν ὁ πολύμητις Ὀρφανοτρόφος, ὅστις, γνωρίζων τὸ παλίμβουλον τῆς Ἀνάσσης, ἀπεμάκρυνε πάντας αὐτῆς τοὺς θαλαμηπόλους, καὶ αὐτὰς τὰς οἰκειοτάτας θεραπαινίδας, περιστοιχίσας αὐτὴν δι' εὐνούχων καὶ γυναικῶν εἰς αὐτὸν ἀφοσιωμένων, δι' ὧν ἐκάνονεζε πᾶν αὐτῆς βῆμα, οὕτως ὥστε, κατὰ τὸν Κεδρηνόν, «περιπάτων ἐκωλύετο καὶ βαλανείων οὐ μετέιχε, μὴ αὐτοῦ ἐπιτρέψαντος, καὶ ὅπως περιήρετο αὐτῇ πᾶσα ψυχαγωγία». Τοσοῦτον δὲ ἀύστηρὸς ἀπέβη ὁ περιορισμὸς οὗτος, ὥστε «οὐδὲ τὸ τυχόν παρ' αὐτῆς ἐνηργεῖτο, εἰ μὴ γε κατὰ γνώμην Ἰωάννου», λέγει ὁ Γλυκάς, ὅστις προστίθειν ὅτι εὐθύς ἐξεδηλώθη ἡ ἐπὶ τοῖς γεγονόσι τούτοις δυσἀρέσκεια τοῦ θεοῦ, καθ' ὅσον τὴν μὲν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα «χάλαζα κατηνέχθη ἀφόρητος καὶ γενναία, ὡς συντριβῆναι μὴ μόνα τὰ δένδρα τὰ τε κάρπιμα καὶ τὰ ἄκαρπα, ἀλλὰ καὶ οἰκίας καταπεσεῖν καὶ νεοὺς». Τῇ δὲ Κυριακῇ τοῦ Θωμᾶ «χύσις γέγονεν ἀστέρας περὶ ὧραν τρίτην τῆς νυκτός, τῇ ὑπερβολῇ τῆς λαμπρότητος τοὺς ἀστέρας πάντας ἀποκαλύψαντος, ὡς καὶ ἥλιον ἀνατεῖλαι δοκεῖν».

Οὕτω δὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ κατοχυρώσας ὁ πονηρὸς Ἰωάννης, διένειμεν εἰς τοὺς οἰκείους αὐτοῦ πάντα τ' ἀνώτατα λειτουργήματα, προχειρισάμενος Δοῦκα μὲν Ἀντιοχείας τὸν ἀδελφὸν Νικήταν, Πρωτοβεστιαρίον τὸν Γεώργιον, Δομέστικον τῶν Σχολῶν τῆς ἀνατολῆς τὸν Κωνσταντῖνον, Καίσαρα τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ Μιχαήλ, καὶ Νικομηδείας Ἐπίσκοπον ἕτερον συγγενῆ, τὸν Ἀντώνιον Πάχητα. Συνάμα δ' ἐξώρισεν εἰς τὴν νῆσον Πλάτην ἄνδρα περιβλεπτον, τὸν Κωσταντῖνον Δαλασσηνόν, καθ' ὃ ἀγανα-

κτοῦντα ἐπὶ τῇ κατισχύσει τῆς χυδαίας καὶ τριωβολμιαίας ἐκείνης οἰκογενείας

Ἐνῶ δὲ οὕτως ἡσυχολεῖτο ὁ πολυμήχανος εὐνοῦχος εἰς εὐεργεσίαν τῶν συγγενῶν καὶ τιμωρίαν τῶν ἀντιδοξούντων, οἱ μὲν Σαρακηνοὶ ἐκυρίευσαν τὰ ἐν Λυκίᾳ Μύρα, ὁ τῆς Ἀβασγίας Ἡγεμὼν Παγκράτιος ἐσφετερίζετο πάντα τὰ εἰς τὸ Κράτος ἐκχωρηθέντα φρούρια, οἱ Χαλεπίται ἐξεδιῶκον τὸν Βυζαντινὸν Ἀρμοστήν, οἱ Πετσενέγοι ἐπόρθουν τὴν Μοισίαν μέχρι Θεσσαλονίκης, καὶ οἱ Ἀραβες τῆς Ἀφρικῆς ἐλεηλάτουν τὰς Κυκλάδας. Οὐδ' ἔλειπε πάλιν ἡ ἀνάμιξις τοῦ θεοῦ, καθ' ὅσον, οὐ μόνον ὑπὸ σεισμῶν καταστράφησαν τὰ Ἱεροσόλυμα, πολλῶν θανόντων ἐκ τῆς πτώσεως τῶν νεῶν καὶ οἰκιῶν, ἀλλὰ καὶ «πυρὸς ἐφαίνετο στύλος κατὰ τὴν ἐφάν, τὴν κορυφὴν κεκολλημένῳ φέρων πρὸς μεσημβρίαν». Τοῦτο δὲ «καθ' ἣν ἡμέραν καὶ οἱ Σαρακηνοὶ ἤσαν τὰ Μύρα».

Τί δ' ἐπραττεν ἐν τούτοις ὁ Ὀρφανοτρόφος, ὁ περὶ τούτων πάντων οὐδαμῶς φροντίζων; Ἡσυχολεῖτο βεβαίως εἰς σπουδαιότερα, καθ' ὅσον, γενομένου αὐχμοῦ ὡς ἐκ τῆς μακρᾶς ἀνομβρίας, ἐποίησε μετὰ τῶν ἀδελφῶν λιτανεῖαν, καθ' ἣν αὐτὸς μὲν ἐβάσταζε τὸ ἅγιον μανδύλιον, ὁ μέγας Δομέστικος τὴν πρὸς Αὐγαρον ἰδιόγραφον ἐπιστολὴν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὁ Πρωτοβεστιαρίος τὰ θεῖα σπάργανα. Ὡδευσαν δὲ οὕτω πεζῇ ἀπὸ τοῦ μεγάλου Παλατίου μέχρι τῶν Βλαχερνῶν καὶ ὁμως, λέγει ἀφελῶς ὁ Γλυκάς, οὐ μόνον οὐκ ἔβρεξεν, ἀλλὰ καὶ χάλαζαι παμμεγέθεις καταρραγεῖσαι, συνέτριψαν τὰ τε δένδρα καὶ τὰς κεράμους τῆς πόλεως». Συνάμα δέ, θεωρήσας ἴσως ἐν τῷ μέσῳ τῶν τοσοῦτων συμφορῶν ὡς ἀσφαλέστερον τὸ ἐκκλησιαστικόν τοῦ πολιτικοῦ ἀξιώματος, ἐπεδίωξε τὴν καθαιρέσιν τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξίου, ἐπὶ προφάσει ὅτι προχειρίσθη αὐτογνωμόνως ὑπὸ τοῦ Βασιλείου Β'. καὶ οὐχὶ διὰ ψήφου Ἀρχιερέων. Ἀλλ' ὁ Ἀλέξιος ἀπήντησεν εὐφυῶς ὅτι ἀπεχώρει μὲν, ἀλλ' ἀφοῦ καθαιρεθῶσιν οἱ ὑπ' αὐτοῦ χειροτονηθέντες Μητροπολιταί, καὶ ἀναθεματισθῶσιν οἱ παρ' αὐτοῦ στεφθέντες τρεῖς Βασιλεῖς. Ἐπειδὴ δὲ μεταξύ τῶν τελευταίων τούτων συγκατελέγετο καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ὀρφανοτρόφου, μεταξύ δὲ τῶν Μητροπολιτῶν ὁ προρρηθεὶς Πάχης, καὶ πολλοὶ ἕτεροι ὀπαδοὶ αὐτοῦ, ἐγκατελείφθη κατ' ἀνάγκην ἡ ἐν λόγῳ σκευωρία, καὶ ὁ σεπτὸς θρόνος τῶν Βασιλείων καὶ Χρυσοστόμων ἐλυτρώθη τῆς ἀπειλουμένης μίανσεως.

Ἐν τούτοις, ἐὰν οὕτως οἰκτρῶς ἐβαινον τὰ ἐν Βυζαντίῳ, περιεσῶζοντο, καθ' ἃ εἶδομεν, ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τοῦ Βασιλείου Ἰωαννοῦ τινες Στρατηγοί, καὶ οὗτοι ἐπέτελουν εἰσέτι τὸ καθῆκον αὐτῶν. Οὕτως ἠγγέλη μετ' ὀλίγον ὅτι οἱ τῆς Ἀφρικῆς καὶ Σικελίας Ἀραβες, οἱ ἐπανειλημ-

μένως δηώσαντες τὰς Κυκλάδας καὶ τὰ παράλια τοῦ Θρακησίου, ἤτοι τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κατεκόπησαν τέλος ὑπὸ τῶν ἐκεῖ Στρατηγῶν, καί, φοβερὸν εἰπεῖν, ἀνεσκολωπίσθησαν πάντες ἐπὶ τῆς παραλίας, ἀπὸ Ἀτραμυττίου μέχρις Ἀτροβίλου, πλὴν μόνον πεντακοσίων, οἵτινες ἐστάλησαν εἰς τὸν Βασιλέα· πρὸς δὲ ὅτι συγχρόνως κατεστρέφετο ὁ στόλος αὐτῶν ὑπὸ τῶν Κίβυρραιωτῶν, ὧν ὁ Στρατηγὸς Κωνσταντῖνος ὁ Χαγέ, πέμψας ἐπίσης πεντακοσίους εἰς Βυζάντιον, τοὺς λοιποὺς κατεπόντωσε. Πλὴν τούτου, μετ' ὀλίγον ἀποστατήσασα καὶ ἡ Σερβία, κατηναγκάσθη εἰς νέαν ὑποταγήν.

Ἐννοεῖται ὅτι, καίτοι ὅλως ξένος τῶν ἐπιτυχῶν τούτων, ὁ Ὀρφανοτρόφος ἐσφετερίσθη πᾶσαν αὐτῶν τὴν δόξαν, καὶ τοῦτο ἤρκεσεν ὅπως νομίση ἑαυτὸν κλεινὸν στρατηλάτην, ἵνα δὲ ἐδραϊώσῃ τὴν φήμην ταύτην, καὶ καταπλήξῃ τὴν οἰκουμένην δι' ἀληθῶς λαμπροῦ τινος ἄθλου, ἀπεφάσισε τὴν ἀνάκτησιν τῆς κάτω Ἰταλίας καὶ Σικελίας. Εἶδομεν ὅτι ὁ Βουλγαροκτόνος ἀπεβίωσε, καθ' ἣν στιγμὴν ἐμελέτα τὸ μέγα τοῦτο ἐγχείρημα, καὶ ὅτι ὁ διάδοχος αὐτοῦ Κωνσταντῖνος Η΄ ἀνεκάλεσε τὸν Στρατηγὸν τοῦ Βασιλείου Ὀρέστην, θυσιάσας οὕτω πᾶν τὸ ἐπιτευχθέν. Ἀργότερον στρατὸς ἀξιόμαχος, ἐξ Ἑλλάδος καὶ Μακεδονίας συλλεγείς, καὶ εἰς Ἰταλίαν σταλείς ὑπὸ τοῦ Ῥωμανοῦ Γ', ἐπίσης ἀπέτυχε διὰ τὴν ἀνικανότητα τοῦ Στρατηγοῦ. Οἰκτρὰ ἐπομένως ἦν ἡ τῶν χωρῶν ἐκείνων κατάστασις ἐπὶ Μιχαὴλ Δ'. Οἱ Σαρακηνοὶ τῆς Σικελίας, οἱ Λογγοβάρδοι, οἱ ἐγγύριοι, καὶ ἀπὸ τινος οἱ Νορμαννοί, διεμάχοντο πρὸς ἀλλήλους καὶ κατὰ τῶν Βυζαντινῶν Κατεπάνω, οἵτινες μετὰ κόπου ἀντεῖχον εἰς τοσοῦτους πολεμίους, ὅτε ἀγώντις ἐμφύλιος μεταξὺ τῶν Ἀράβων παρέσχεν εἰς τὸν Ὀρφανοτρόφον ἀπροσδόκητον εὐκαιρίαν πρὸς ἀνάκτησιν τῆς μεγαλονήσου, τῆς πρὸ δύο αἰώνων ἀπολεσθείσης. Ἦν δὲ τοῦτο ἀπαραίτητον, καθ' ὅσον καλῶς ἐνόει ὁ πονηρὸς εὐνοῦχος ὅτι, ἐνόσφ ἡ νῆσος ἐκείνη ἀνῆκεν εἰς ἀσπόνδους ἐχθρούς, ἀνέφικτος ἀπέβαινε ἡ τῆς κάτω χερσονήσου τήρησις.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

~~~~~◆~~~~~

Γίνεται κακὸς ἐκεῖνος ἔστις ἐπὶ πολὺ ὑπῆρξε δυστυχής.

*

Ἐν διαφορᾷ πρὸς γυναῖκα ὁμολογεῖ ὅτι ἔχεις ἀδικὸν διὰ τὰ ἔχεις δίκαιον.

*

Εἰς ὅσα πράγματα δὲν ἔχει μέρος ἡ καρδιά, δὲν ἔχει δύναμιν ἢ χεῖρ.

*

Ἐπάρχουσιν ἄνθρωποι τῶν ὁποίων εὐκόλως καθίσταται ὑπέρτερος καὶ ἀδύνατον νὰ καταστῇ τις ἴσος.

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΛΗΘΙΝΟ

~~~~~◆~~~~~

Τρεῖς κοπέλλαις—οὔτε πολὺ νέαις οὔτε πολὺ γρηαῖς, ἔτσι κ' ἔτσι· ἡ Τρανταφυλλιά ἦτο δεκαπέντε χρόνων, ἡ Τρανταφυλλίτσα δεκάξη καὶ ἡ Τρανταφυλλούλα, ἡ γεροντότερη, ἐσφαλοῦσε τὰ δεκαεπτὰ—ἀνταμώθησαν 'ς ἓνα σταυροδρόμι. Τρεῖς αὐταῖς, τρεῖς οἱ δρόμοι· ἔτσι τῶφερην ἡ τύχη.

—Ὡρα καλή, Τρανταφυλλιά!

—Μπᾶ ἡ Τρανταφυλλίτσα;

—Καὶ σὺ ἐδῶ Τρανταφυλλούλα;

Ἰσια ἴσια τὴν ἴδια ἐκείνην ἡμέρα καὶ ἡ τρεῖς εἶχαν κἀνὴ τὴν τρέλλα—τρέλλα, γιατί τάχα; ὅλος ὁ κόσμος εἶνε τρελλός, κ' οἱ γνωστικοὶ ἀκόμη· ὅλος ὁ κόσμος εἶνε γνωστικός, κ' οἱ τρελλοὶ ἀκόμη—εἶχαν κ' ἡ τρεῖς λοιπὸν φύγη ἀπ' τὰ σπίτια τους γιὰ νὰ πᾶν ναῦρουν καλὴ τύχη.

Ἡ Τρανταφυλλιά ἦταν κόρη ἐνὸς μεγάλου ἄρχοντα—φιλῶ τὸ πασουμάκι τῆς ἀφεντιάς της!

Ἡ Τρανταφυλλίτσα ἦταν κόρη ἐνὸς καλοῦ νοικοκύρη—προσκυνῶ σε νοικοκυροπούλα μου!

Ἡ Τρανταφυλλούλα ἦταν κόρη ἐνὸς χωριανοῦ ταβερνιάρη—γεια σου χαρά σου λιγερὴ καὶ τοῦ χωριοῦ καμᾶρι!

**

Δὲν ἐξεπόρτισαν ἀπ' τὰ σπίτια τους μὲ τίποτε ἀγαπητικούς· ἐφυγαν ἔτσι μονάχαις, 'ς τὰ τυφλά, καὶ σὰν ἐσταυρώθησαν ἐκεῖ μεσ' 'ς τοὺς τρεῖς δρόμους δὲν ἤξεραν ποῖον δρόμο ἀπ' τοὺς τρεῖς νὰ πάρουν. Μὰ ποῦ ἤθελαν τὸ λοιπὸν νὰ πάνε; Κατὰ τὴν Εὐτυχία.

Ἀλλοίμονο! κατὰ 'κεῖ ποῦ τραβοῦνε ἀπὸ τὴν πρώτην μέρα ποῦ χρίστηκεν ὁ κόσμος ὅλοι, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, χωρὶς νὰ φτάνουν ποτέ . . .

—Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, λέει ἡ Τρανταφυλλιά, μήπως εἶνε γραμμένο κατὰ ποῦ πᾶν οἱ δρόμοι.

—Ναί, λέει κ' ἡ Τρανταφυλλίτσα, νὰ ἰδοῦμε!

Ἡ Τρανταφυλλούλα λέει:

—Ἐγὼ δὲ ξέρω γράμματα.

Κατὰ τὸν πλατύτερον δρόμο ἦταν γραμμένο ψηλὰ 'ς ἓνα στύλο μὲ χρυσὰ γράμματα:

Τράβα τὸ δρόμο σου μπροστά, κοπέλλα ζηλεμένη, κ' ἓνας μεγάλος βασιλιάς γιὰ ταῖρι σὲ προσμένει.

Ἡ Τρανταφυλλιά τὸ διάβασε καὶ εἶπε:

—Ὡρα σας καλή. Ἐγὼ βρῆκα τὸ δρόμου μου.

Κατὰ τὸν ἄλλο δρόμο ἦταν πάλι γραμμένο 'ς ἓνα ἀνθισμένον δέντρο μὲ κόκκινα γράμματα:

Ἐσὺ π' ἀγάπη λαχαρᾶς, πεντάμορφη κοπέλλα,

Ἄν θὲς ναῦρῃς ὅ,τι ζητᾶς 'ς αὐτὸν τὸν δρόμον ἔλα.

Ἡ Τρανταφυλλίτσα τὸ διάβασε καὶ εἶπε:

—Ὡρα σας καλή. Ἐγὼ βρῆκα τὸ δρόμου μου.

Μὰ ἡ καυμένη ἡ Τρανταφυλλούλα τοὺς λέει:

—Γιὰ σταθῆτε μιὰ στιγμὴ· ἐγὼ δὲν ξέρω